

“В обличчі кожному
історія своя...”

УДК 343.8-053.2

ББК 67.409

В11

ISBN 978-966-8869-44-0

В обличчі кожному історія своя...

Це видання присвячене дітям. Це розповідь про долі українських дітей – творчий звіт про численні зустрічі з дітьми та підлітками які перебувають у виховних колоніях. Діти не народжуються злодіями. Дослідження життєвих історій цих дітей допомагає усвідомити, що існують численні засоби впливу на дитину, і ув'язнення – найбільш дороге вирішення проблеми, як для суспільства, так і для самих дітей.

Проект здійснено у партнерстві з Державною пенітенціарною службою України

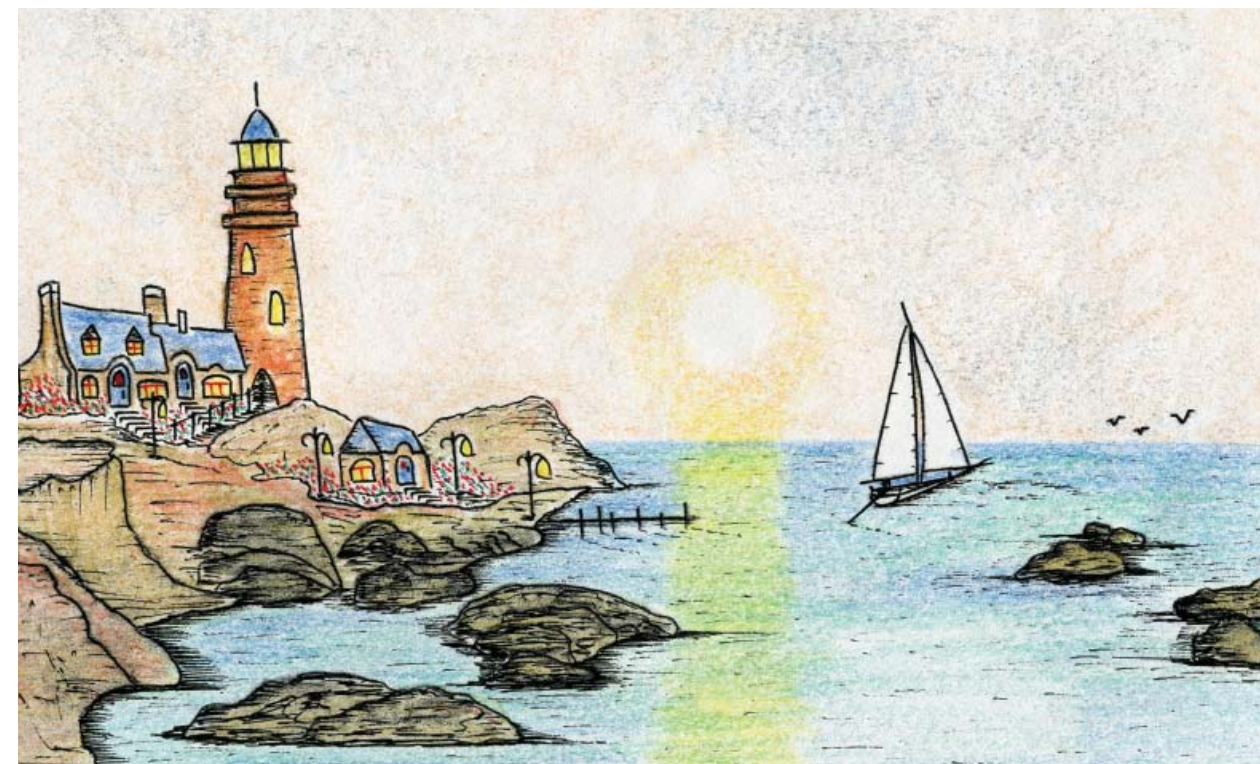
© Представництво Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) в Україні, 2011

© Фото: Михайло Коришов

Владислав Мусієнко

© Комп'ютерна верстка Версо 04

1. Маяк Доброї Надії.
Графіка. Папір,
кольорові воскові олівці.
Вихованець виправ-
ного центру № 135,
Чернігівська область,
Менський р-н,
с. Домниця.

«... За вікном падають сніжинки, вітер піднімає їх вгору і несе далеко-далеко, кудись в поле. А тут, в класі, – напружена тиша.

Колонія, колючий дріт... Ще якийсь рік тому я про це знав зовсім мало. Хіба що з пісень Висоцького і Розенбаума. Думав, що вся ця «екзотика» тільки в кіно, а якщо в житті, то не у моєму... І от чотири роки і один місяць позбавлення волі. Важко подумати, а прожити їх тут важче стократ.

... Все частіше задумуюся над питаннями... Хто я? Навіщо я прийшов у це життя? Куди іде моє життя? Де шлях до істини? Чомусь приходять на думку слова Маяковського: «В этой жизни умереть нетрудно. Сделать жизнь достаточно трудней». Жити варто за будь-яких умов, бо життя – це наша таємниця...»

Уривок з твору «Мій шлях до істини» учня 11-Б класу загальноосвітньої школи Бережанської виховної колонії.

2. Образ дитинства.
Вилково.
Михайло Коришов.
Квітень, 2009.

3. Наталка на гойдалці.
Дівчинка чекає
на бабусю з поля.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

Це видання присвячене дітям. Це розповідь про долі українських дітей – творчий звіт про численні зустрічі з дітьми та підлітками, які перебувають у виховних колоніях.

Ці діти зовсім різні: талановиті, замкнені, щирі, недовірливі, балакучі, сором'язливі. Серед них є такі, хто навчався у елітних школах, і такі, хто вперше спить на чисто випраному простирадлі чи має запасну пару взуття. Одних регулярно відвідують рідні, до інших приїздять зрідка, є й такі, кого взагалі ніхто не відвідує. Їх єднає кількість пережитого болю і звичка до самозахисту, а також наявність минулого, про яке їм хочеться мовчати.

Діти не народжуються злодіями. Дослідження життєвих історій цих дітей допомагає усвідомити, що існують численні засоби впливу на дитину, і ув'язнення – найбільш дороге вирішення проблеми як для суспільства, так і для самих дітей.

4. Даша на гойдалці.
Село Шпиченці
Хмельницька область.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

5. Шпиченці, Сквиря.
Михайло Коришов.
2006–2011.

6. Молоде подружжя, яке чекає на малюка. Занедбане будівництво в центрі Києва. Територія молоді. Михайло Коришов. Липень, 2011.

7. Вагітна дівчина. Занедбане будівництво в центрі Києва. Територія молоді. Михайло Коришов. Липень, 2011.

Занедбаність дітей також можна бачити у зростанні за останнє десятиріччя кількості дітей, які живуть і працюють на вулиці. Відсутність суспільних можливостей та наркоманія часто штовхають молодь на шлях конфлікту з законом. У багатьох випадках зв'язки між судовими, правоохоронними та соціальними структурами слабкі, що сприяли б запобіганню злочинності серед неповнолітніх.

Ігор С. живе на вулиці. Йому чотирнадцять. Щуплий, худорлявий, виглядає на 10-11 років. В групі підвальних співмешканців він «підлеглий». Біля року був в «оренді» у двох дорослих квартирних злодіїв, основною «функцією» було залізти у квартиру і відкрити входні двері зсередини. Злодії, цілком дорослі чоловіки, платили за «оренду» частиною вкраденого. Ігор приносив цю «плату» у свою групу, здавав «пахану». Той продавав.

Зараз Ігор без постійної «роботи», по-перше, спіймали тих квартирних злодіїв на реалізації вкраденого, по-друге, сам Ігор став більшим, виріс, у квартиру вже не влізти. Виріс в обласному центрі півночі України, там дотепер живуть його батьки, відомі в місті алкоголики, занедбані «синюхи». Ігоря били нещадно, фактично без причини, виміщуючи на ньому всю свою агресію.

В школі вчився недовго, його били й там, маленького, голодного, беззахисного. Били діти, ображали вчителі. Він заважав їм усім, мовчазне «звірення», не бажаючи або не спроможне вчитися. Годували частіше не батьки, а жалісливі сусідки. А він і їх тихо ненавидів, тому що вони злими словами обзивали його завжди п'яну матір. А він любив її, маму... Зі школи вигнали, хотіли віддати в інтернат для розумово відсталих. Втік з такими ж занедбанними вуличними приятелями до Києва.

Живе в «зграї». Краде, просить милостиню. Іноді різними способами обслуговує дядьків, бажаючих хлопчачих розваг, тут на вулиці й обслуговує. Кілька разів до їхньої «зграї» підходили дорослі жалісливі тьоті, говорили про Бога, добро, пропонували допомогу. Одна плакала, намагалася гладити по завошивленій голівці. Ігор укусив її за руку.

Не трапилися йому в дитинстві ані соціальний працівник, ані дільничний педіатр, ані шкільний психолог. Та й батькам його ніхто не допоміг, коли це було ще можливо. Двічі вони ходили до місцевого нарколога в диспансер, дарма ходили. Лікувати їх всерйоз той не хотів та й не вмів. Ігор хворий, втрачає сили, «зграя» жаліє і підгодовує його, як може. І ховає від міліції, яка його всерйоз розшукує за участь у квартирних крадіжках.

Зі статті Семена Глузмана «Лише десять біографій».

8. Права ув'язнених.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

9. Ранкове шиккування вихователів.
Початок робочого дня.
Михайло Коришов.
Червень, 2011.

10. Дівчина.
Михайло Коришов.
Червень, 2011.

«... На сьогодні найбільше дівчат з Луганської та Донецької областей. Який стиль життя на шахті? Батько повернувся з роботи – треба випити. Всі п'яні: батько п'є, поруч п'є мати. Згодом стакан наливають дитині. Або відправляють дитя до магазину за пляшкою горілки, так само природно, наче в інших сім'ях за продуктами...»

З інтерв'ю з працівником колонії.

«... С мамой я не живу еще с девяти лет – я находилась в школе далеко от родителей. Меня никто не воспитывал, я воспитывалась одна, мне было очень тяжело, потом от меня мама отказалась, вот и я опустила руки и переехала к папе, стала помогать папе и нашлась взрослая подруга, которая меня толкнула на это...»

З інтерв'ю з вихованкою Мелітопольської виховної колонії.

11. Зустріч.
Михайло Коришов.
Червень, 2011.

12. Вихователька.
Михайло Коришов.
Червень, 2011.

«... Для того, щоб дівчата не потрапляли до колонії ще на етапі, коли вони отримують умовний вирок, повинна бути проведена ґрунтовна індивідуальна робота з дітьми та їхніми батьками. Мають бути з'ясовані причини здійснення першого правопорушення. На Заході дітей, які отримують умовний вирок, відповідні служби миттєво беруть під своє крило і роблять все можливе, аби більше дитина не скоїла злочину...»

З інтерв'ю із працівником колонії.

13. Ранкове шиккування дівчат.
Михайло Коришов.
Червень, 2011.

14. Фестиваль.
Фестиваль самодіяльності «Червона калина».
Михайло Коришов.
Червень, 2011.

15. Кімната побачень.
Михайло Коришов.
Червень, 2011.

16. Хліб.
Михайло Коришов.
Червень, 2011.

17. Святкова зачіска.
Михайло Коришов.
Червень, 2011.

«... Это не наказание то, что сижу этот срок. Я отсижу его и выйду на волю, но в душе все равно буду наказана до конца своих дней, буду помнить, что сделала преступление, сделала человеку больно, унизила его. Как-то очень плохо чувствую себя...»

З інтерв'ю з вихованкою Мелітопільської колонії.

18. Церковна майстерня.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

19. Іграшки.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

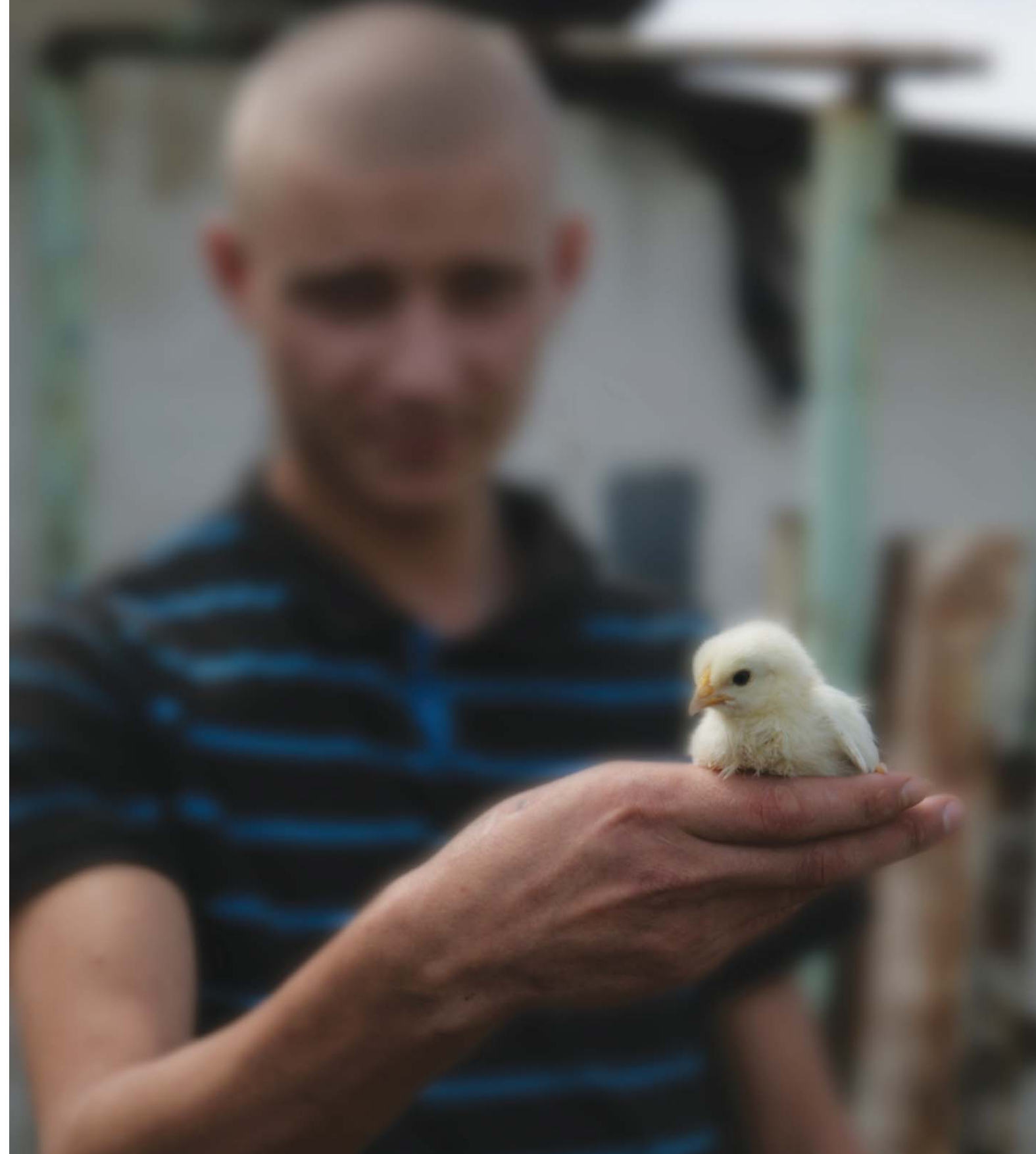
«... Мне кажется, что у меня один и тот же поступок самый плохой и самый хороший. Когда умерла наша бабушка, мне было 7 лет, а брату 3 года. Мы стали жить с мамой, у которой часто собирались компании. Как-то утром мы с братом проснулись и захотели кушать. Мама спала и вставать не хотела. Мы обыскали весь дом, в доме еды не было. Брат стал сильно плакать. Тогда я взял из дому будильник и пошел в магазин. Будильник продал какому-то парню, купил хлеба и пакет молока. Все это принес домой, и мы с братом поели. Мама проснулась, стала меня ругать и говорить, что я вор. Конечно, воровать, особенно из дому, плохо, но зато я накормил младшего брата. Так что я до сих пор не знаю, хороший это был поступок или плохой. И никто мне не может объяснить...»

З твору вихованця Київського притулку «Мій найбільш хороший та найбільш поганий вчинок».

20. День вчителя.
Владислав Мусієнко.
Вересень, 2011.

21. Ферма.
Михайло Коришов.
Вересень, 2011.

«Мені сімнадцять років і за своє життя я бачив небагато хорошого. Батька свого я ніколи не бачив, а мати (відколи я пам'ятаю) кожного дня заглядала в чарку. Вона забувала забрати мене з дитячого садка, і уже в чотири роки я сам звідти часто утікав. Першу крадіжку я зробив у сім років, коли вкрав булочку в магазині, бо страшенно хотілося їсти. З того часу й почалося. Коли мати спала після чергової «дози» – крав з дому гроші. Пам'ятаю, як одного разу з такої «зарплати» купили пиво, випили, а прийшовши додому, побачив на столі пляшку горілки, трохи хильнув і втратив свідомість. Прокинувся в лікарні...»

Уривок з твору «Мій шлях до істини» учня 9 класу загальноосвітньої школи Бережанської виховної колонії.

22. Мастер.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

23. Клас.
Михайло Коришов.
Червень, 2011.

24. Ключі від майстерень.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

25. Вільний час.
Михайло Коришов.
Червень, 2011.

26. Вихід.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

27. Вуличний музика
з Ялти.
Михайло Коришов.
Вересень, 2011.

28. Заняття.
Владислав Мусієнко.
Вересень, 2011.

29. Урок англійської мови.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

30. Урок.
Владислав Мусієнко.
Вересень, 2011.

31. Комп'ютерний клас.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

Амністія 2011
They have taken him
he has been taken

32. Змагання.
 Михайло Коришов.
 Серпень, 2011.

33. Заняття спортом.
 Михайло Коришов.
 Серпень, 2011.

34. Час накрити на стіл.
Владислав Мусієнко.
Вересень, 2011.

35. Їдальня.
Владислав Мусієнко.
Вересень, 2011.

«... Але як би добре тут не було, вдома все ж таки краще. Там мене люблять і чекають мої мама, тато і сестра. З часом я починаю розуміти, що даремно не слухав порад матері, адже вона завжди бажала мені тільки добра. З того часу, коли я побачив на суді мамині сльози, я пообіцяв сам собі, що більше ніколи не зроблю їй такого болю і не стану більше на лихий шлях».

Уривок з твору «Мій шлях до істини» учня 11-А класу загальноосвітньої школи Бережанської виховної колонії.

36. Молитва.
Владислав Мусієнко.
Вересень, 2011.

37. Спаситель.
Владислав Мусієнко.
Вересень, 2011.

«... Ніколи не замислювався над своїм майбутнім, жив теперішнім днем. В прийдешнє не хотів, а, можливо, і боявся заглядати. Сьогодні ж прагну добре вчитися в школі, щоб пізніше здобути професію, влаштуватися на роботу, і як у приказці – посадити дерево, побудувати дім і виховати сина. Але виховати так, щоб він ніколи і ні за яких обставин не пішов кривою стежкою свого батька. Люди вчаться на своїх помилках, а мені життя дало тяжкий, але хороший урок!..»

Уривок з твору «Мій шлях до істини» учня 10-Б класу загальноосвітньої школи Бережанської виховної колонії.

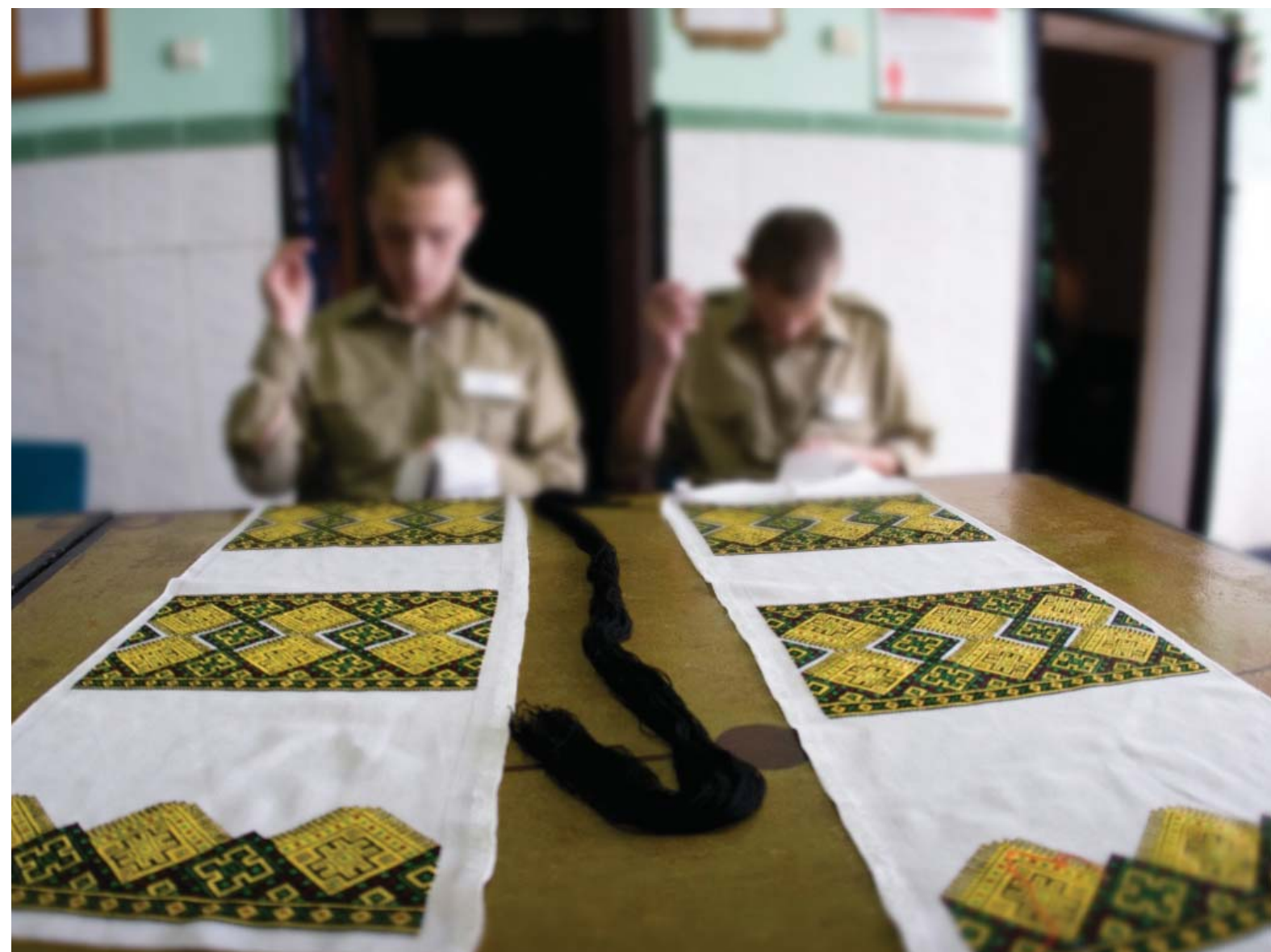

38. Мистецтво своїми руками.
Владислав Мусієнко.
Вересень, 2011.

«... Я хочу звернутися до своїх ровесників, щоб вони не повторили моїх помилок. Друже, поки не пізно, зупинися! Не роби помилок! Бо коли буде пізно, доведеться гірко плакати. Бажаю тобі здорового глузду. Цінуй свободу і здоров'я, бо це – найголовніше у житті кожної людини. Бо шлях до істини – в добрих справах, а не у злі і крадіжці. Це я тепер точно знаю!»

Уривок з твору «Мій шлях до істини» учня 11-Б класу загальноосвітньої школи Бережанської виховної колонії.

39. Рушники.
Владислав Мусієнко.
Вересень, 2011.

40. За кулісами.
Михайло Коришов.
Вересень, 2011.

41. Готова робота.
Михайло Коришов.
Вересень, 2011.

42. Сурмач.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

43. Біблія.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

44. Вихователь.
 Директор школи.
 Музика. Вчить
 вихованців колонії
 чути музику.
Михайло Коришов.
Серпень, 2011.

«... На мій погляд, кожен вчитель нашої школи має бути перш за все досвідченим та відданим вихователем для цих дітей, в іншому випадку їхні зусилля не мають жодного сенсу...»

З інтерв'ю з директором загальноосвітньої школи Бережанської виховної колонії.

45. Ворота до міста.
Владислав Мусієнко.
Вересень, 2011.

46. Вихід.
Михайло Коришов.
Вересень, 2011.

В обличчі кожному історія своя...

Фото: Михайло Коришов
Владислав Мусієнко

Дитячий фонд ООН (ЮНІСЕФ) в Україні висловлює щиру подяку
Державній пенітенціарній службі України за підтримку та сприяння
у реалізації фотопроєкту.

Особлива подяка фотографам Михайлу Коришову
та Владиславу Мусієнку за вагомий внесок
у проект та зворушливі фотографії.

Підписано до друку 07.12.2011.
Формат 700x1000/8.
Папір крейдований.
Друк офсетний.
Гарнітура Univers.
Умовних друкованих аркушів 12,2.
Наклад: 500 шт.

